

REDACCIÓ:

Josep PALLACH
Rue Gaston-Mangin
Bât. B - Esc. 5 - Ap. 53
MONTGERON (S -et-O).

ADMINISTRACIÓ:

M. MIQUEL
26, rue des Potiers — Toulouse (H.-G.)
C. Ch. Postaux : 1792-75 - Toulouse

Endavant

FEDERACIÓ
DEMOCRÀCIA
SOCIALISME

MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

Montserrat, exemple per l'Església espanyola

SALUDEM Las nobles paraules del Pare Abat, penyora d'un demà millor per Catalunya i la Península

« EL PROBLEMA D'AVUI ÉS UN PROBLEMA SOCIAL, DE DEMOCRÀCIA, DE LLIBERTAT I DE JUSTÍCIA ». « ELS PRÈSONERS POLÍTICS CONSTITUEIXEN L'ASPECTE MÉS PENOS DEL REGIM ». « EL POBLE HA DE ESCOLLIR LLIUREMENT ELS SEUS GOVERNANTS ». « CATALUNYA ÉS UNA NACIÓ QUE TÉ DRET A LES SEVES LLIBERTATS »...

EL COMITÈ DE COORDINACIÓ DE FORCES DEMOCRÀTIQUES DE CATALUNYA A L'EXILI s'ha reunit recentment per a estudiar la situació política i social, catalana i peninsular i, després de manifestar públicament el seu condol per la mort de l'eminent patriu Manuel Serra i Moret, ha acordat fer pública la següent

DECLARACIÓ

EL PACTE AMB ELS ESTATS UNITS D'AMÈRICA

La recent signatura del nou conveni entre Franco i els Estats Units és un esdeveniment que el franquisme — després del seu fracàs per intervenir en la construcció europea — pot reivindicar com una victòria. Ho és en efecte: és una victòria de les deixalles del feixisme contra l'esperit democràtic. Els Estats Units perseveren en la política « realista » de pactar amb els dictadors per millor defensar — diuen — la llibertat. Aquesta política té els resultats desagradables que ara preocupen als Americans tant a Amèrica del Sud com del Centre, com de l'Àsia. A la península, els Estats Units perseveren en la seva obra de desprestigiar que un dia o altre els donarà les mateixes preocupacions.

Franco, que havia demanat l'ingrés a l'O.T.A.N., s'ha d'accontentar amb les converses bilaterals que, junt amb l'ajuda econòmica, pagaran l'arrendament de les bases atòmiques. Això és tot. Una vegada més, davant de tot el món, els Estats Units ajuden moralment i econòmicament al dictador espanyol.

Per la nostra banda reafirmem que el conveni no ha estat pactat per cap representant legítim de l'Estat espanyol, i molt menys de Catalunya. El nostre poble, com els altres pobles hispànics, no ha participat en absolut a l'elecció de representants autoritzats per a discutir

i establir pactes — tal com ho fa el mateix poble americà. Per nosaltres, doncs, l'actual conveni no té cap valor. El restabliment de la vida democràtica a la península implicarà la revisió de tots els tractats internacionals i, entre altres, del conveni que ha estat recentment signat.

SOBRE EL FUTUR DEL NOSTRE POBLE

El C. de C. de F. D. de C. a l'Exili s'ha assabentat d'una sèrie d'informacions les quals fan estat de les inquietuds polítiques que l'incert futur causa a determinats financers i industrials catalans. Les esquerres catalanes, polítiques i sindicals, que han fet conèixer en diverses ocasions llur desig de restaurar la democràcia per mitjans pacífics i en un ambient de pau i de progrés social, es creuen obligades a declarar que no acceptaran cap hipoteca que els privi de plantejar amb plena responsabilitat els problemes d'estructura, polítics, socials, agraris, culturals i econòmics, per tal de situar el nostre país al nivell dels altres pobles occidentals.

Res no seria tant impolític com la intenció de situar de nou el catalanisme en el segon decenni de segle, és a dir, desvinculat de les masses populars i obreres del país, les quals se n'allunyarien, amb raó, per considerar la causa nacional mediatitzada per les classes conservadores.

Les esquerres no refusen cap aportació per a l'empresa d'alliberar el nostre poble del jou franquista, a condició que la col·laboració sigui manifestada d'una manera inequívoca i exempta de les clàssiques especulacions del «doble joc». No manquen, certament, motius per expressar públicament el repudi d'un règim que continua perseguint tota manifestació nacional catalana i reprimeix salvatge-ment, com és ara a Astúries, els movi-

ments reivindicatius de la classe treballadora. Es per això que ens creiem obligats a exigir a tothom, i des d'ara, manifestacions clares i concretes.

LA REPRESSIÓ CONTRA ELS MINAIRES ASTURIANS

El C. de C. de F. D. de C. a l'Exili denúncia la salvatge repressió que s'ha abatut contra els miners asturians i expressa la seva total solidaritat envers els objectius de les vagues obreres: millorament del nivell de vida, restabliment de les llibertats democràtiques i essencialment del dret d'associació sindical i del dret de vaga, el qual és reconegut a tots els països democràtics.

ELS EMPRESONATS POLÍTICS

Denunciem una vegada més la situació inhumana en què es troben els empresonats per causes polítiques o sindicals. El clam angoixós dels empresonats a Bugos ha de commoure tota la consciència internacional i ens fem un deure de fer-nos l'eco d'aquella situació, tot persistint en llur demanda de les condicions que arreu del món civilitzat s'atribueixen als condemnats polítics.

LA CAMPANYA PER LA LLENGUA CATALANA

El Comitè de Coordinació ha tingut coneixement dels darrers desenvolupaments de la Campanya de Defensa de la Llengua Catalana, la qual ja compta amb la signatura d'importantes personalitats, i felicitza els seus iniciadors. Però entén que li cal el recolzament nacional i especialment el de les masses populars, i a aquest efecte ha pres diverses decisions.

Paris, Novembre del 1963.

Barcelona, sense escoles

LES ELECCIONS MUNICIPALS I EL PROBLEMA DE L'ENSENYAMENT

La petita comèdia «electoral» d'aquest mes de novembre no ha enganyat a ningú. Els periòdics del règim han publicat fotografies i pàgines especials per fer conèixer les «declaracions» dels candidats, perfectament desconeguts abans i després de les eleccions. Naturalment la gent no ha anat a votar. Ningú no ignora que les lleis espanyoles no atribueixen cap poder als anomenats «concejals». En efecte: l'alcalde és anomenat directament pel ministre de la governació a totes les capitals de província i a totes les viles que compten més de 10.000 habitants. Als pobles que tenen menys de 10.000 habitants és el governador civil — representant del ministre — el que nomena directament l'alcalde. Els tinents d'alcalde, tampoc no són elegits: són nomenats directament per l'alcalde. Conclusió: els consellers no tenen cap poder. El poder realment és el ministre, és a dir Franco que nomena el ministre.

Per què doncs aquesta comèdia de la «democràcia orgànica»? Per una raó senzilla: Franco sap que el seu règim està desprestigiada a Espanya i a l'Estranger. Per això parla de «liberalització», mentre els guàrdies civils apallissen els miners asturians; i parla de «democràcia» malgrat que el poble no té cap poder, ni tan sols per elegir els seus representants als municipis.

Resultat d'aquesta situació? Es prou conegut en els diversos plans de la vida municipal: ensenyament, transports, venda, hospitals, serveis públics, etc. Qui pot dir que la política «no interessa» davant la trista realitat de l'ensenyament per exemple? Per no parlar de l'ensenyament secundari i tècnic, la tràgica situació del primari hauria de fer caure la cara de vergonya als responsables d'aquesta situació. A Barcelona hi ha més de 30.000 infants sense escola, ni pública ni privada. Són els barris pobres: els que més manquen d'establiments pedagògics a Montjuïc, per 6.000 infants hi ha plaça per 2.000 alumnes; a Santa Coloma per 18.000 habitants hi ha escoles per 600 alumnes... Arreu és així. I no és molt millor la situació general a Catalunya. La mitjana d'alumnes per classe, a tot Espanya és de 40 alumnes (les xifres òptimes per ben ensenyar són de 25 alumnes per classe). A Girona la mitjana és de 45 alumnes; a Tarragona de 49, a Lleida de 30, a Barcelona de 100...

Què fan els ajuntaments davant d'aquesta realitat que dura fa més de vint anys? Pràcticament res. Què podem fer? Pràcticament tot, si s'atrevisim. Són els ajuntaments de Catalunya, amb el de Barcelona al davant, els que crearen els grups escolars que renovaren l'ensenyament durant la monarquia, malgrat la deixadesa de l'Estat central. Més tard

la República i la Generalitat crearen en dos anys més de trenta mil escoles. I començaren per apujar els salaris dels mestres, de més del cinquanta per cent!

Les «eleccions» de Franco no poden arranjar res de tot això, puix els ajuntaments no serveixen més que per aprovar les voluntats del ministre de la Governació, general Alonso Vega. Però pot arranjar-ho la voluntat popular, l'esforç dels ciutadans per governar els seus propis afers. A Catalunya la vida municipal es distingia per aquesta preocupació fonamental: donar una escola a tots els infants. Hem de tornar a reconquerir aquest dret.

Arreu el món, i sobretot a tot Europa, els problemes de l'escola són apassionadament discutits i estudiats per les organitzacions sindicals, pels mestres, pels partits polítics, pels pobles i finalment a tot arreu la reforma de l'ensenyament s'imposa a partir d'aquesta gran realitat

del segle XX* escola única per tots, fins als 16 anys; educació obligatòria i gratuïta per tots els infants i els adolescents. Que lluny que som d'aquesta realitat a Espanya! I el més greu és que malgrat els plans sobre el paper ens n'allunyen cada dia més.

Fa poc que una mena de protesta ciutadana s'expressà en forma de Cartes al Director de «Destino»: la gent es queixava de les enormes despeses que costa avui l'educació dels fills. Per les classes populars, pels que viuen d'un salari, són unes càrregues insuportables. Però no es tracta de protestar per carta. Es tracta de lluitar per canviar aquesta situació, per donar escoles i treball als nostres fills.

Per això, les eleccions municipals hauràn de ser un dia realment democràtiques i els treballadors, com tots els ciutadans hauràn d'elegir e's seus autèntics representants.

ELS LLIBRES

“VOLEM LES NOSTRES ESTATUES”

Del Patronat de Cultura Catalana Popular.

El P.C.C.P., continuant l'obra de publicar diversos opuscles d'educació històrica i sociològica, ha editat ara un llibret on hi ha de fet tres biografies de tres personatges de l'història de Catalunya: Pau Claris, Rafael de Casanova, el doctor Robert. Tres personatges, tres èpoques ben distintes: 1640, 1714, 1900. Totes tres foren marcadament per una mateixa realitat: la lluita contra l'Estat centralista i opressor que primer els Austris i després els Borbons volgueren instaurar a casa nostra.

Fidels a l'esperit de la terra, els tres patricis catalans, en èpoques ben distintes, plantaren cara i lluitaren per una Catalunya lliure — per una Catalunya contrària a tot el que significava el militarisme, el centralisme, l'opressió, separada de l'esperit d'Olivares, en fi, que volia allanar Catalunya como primer negoci — però per una Catalunya fraternal amb els enganyats pobles de Castella i en general de tot Espanya — com diuen els documents dels defensors de Barcelona el 1714...

L'Història acostuma a ensenyar el camí del present. Tenent-la, el franquisme ha fet desaparèixer tres monuments del passat, que aparentment no tenen res a veure amb la guerra que Franco provocà. Però en realitat si que hi tenen

a veure: indiquen que, aleshores com avui i com sempre, només hi ha un camí pels catalans si volen viure dignes i lliures: combatre. El combat avui pot no ésser violent però és igualment difícil: només els pobles que lluiten per la llibertat són dignes d'ésser lliures.

Les estatuques que volem ens diuen aquesta lliçó. Aprenem-la i així obtindrem, amb el seu retorn, el de les llibertats nacionals que Franco i els seus ens arrabassaren violentament.

“CARTA A UN OBRERO”

de Francisco LARGO CABALLERO

«Ediciones Iberia» acaba de publicar, en una edició pulcra i digna, un important text de Largo Caballero, escrit l'any 1945 però més actual que mai en certs aspectes.

La primera part de l'opuscle fixa la posició de Caballero de cara a aquesta qüestió fonamental: què ha de fer l'exili? Erigir-se en únic representant de l'antifranquisme? O al contrari, esforçar-se, simplement, en servir la renaixença interior de l'esperit obrer i socialista? Caballero no dubtà ni un moment. El camí que senyalà és el de servir l'Interior, el de considerar que és a l'Interior qui resideix la màxima autoritat política i sindical.

Si s'hagués seguit aquest camí segurament avui estariem tots plegats, catalans i espanyols, en millor posició.

L'altra part de l'opuscle ens sembla

CONTRA LA REPRESSIO

«Volem que sàpiguen que els miners asturians hem anat a la vaga per unes reivindicacions molt concretes i molts justes :

« Per millors salaris; per fer tornar als companys que foren des-
« terrats l'any passat; per obtenir millors pensions pels miners
« malalts de silicosis; per tenir sindicats autènticament lliures.

Volem que sàpiguen que la vaga fou totalment pacífica a tots el pous i les mines. La resposta del règim franquista i dels seus sindicats domesticats, ja la coneixen. »

(D'una carta dels miners asturians als Intel·lectuals catalans i espanyols).

Tot el món, sap avui com Alonso Vega i els seus subordinats directes varen decidir acabar la vaga d'Astúries. La vaga es duia a terme enmig del més gran ordre i responsabilitat; els treballadors no contestaven a cap provocació. Alonso Vega reclamà plens poders, i els donà als seus subordinats: un capità de la guàrdia civil anomenat Fernando Caro, i un «cabo Pérez» que avui ja és sèrgent segurament per mèrits de guerra.

Els mètodes emprats foren e's de l'any 34, els de la repressió que seguí l'ocupació militar després de la guerra: tortures, pallisses, detencions de dones. Tot el que no s'atreixeix a fer a les grans ciutats com Barcelona, Madrid, Bilbao, s'atreixeix a fer-ho a Sama de Langreo. Els instints d'aquesta gent no canvien

gaire. I així acabaren la vaga: més de trescents miners foren detinguts o deportats.

Però la veritat s'ha sabut. I 102 intel·lectuals protestaren, entre e'ls més d'una vintena d'intel·lectuals catalans, denunciant la repressió i denunciant al ministre de l'Informació, el «liberal» Fraga Iribarne que contestés dient la veritat, en comptes de fer publicar les miserables notes que publicà la premsa durant el conflicte parlant de «maniobres contra la normalitat laboral».

El ministre no sabé què dir. Com negar la veritat? El senyor Fraga té la reputació de ser viu — és aquesta reputació que li ha valgut el ministeri — i se li acudí una maniobra digna — cal dir la veritat — d'un discipule de San Ignasi, o de Stalin que de tots dos podria prendre exemple el nostre ministre..

Un dels signataris del document, no el primer ni el més important, és el senyor Bergamín, antic dirigent catòlic que durant la guerra civil estigué del costat dels republicans i després a l'exili.

I ja tenim al ministre Fraga Iribarne pensant que ha trobat la solució. En

comptes de parlar de les tortures als miners, de les pallisses a les dones pelades, es dedica a atacar, en una resposta que ha fet publicar per tots els diaris, a Bergamín, acusant-lo pràcticament d'estar al servei desl'comunista.

I bé, senyor Fraga: els socialistes catalans tenim molts més motius que vostè per parlar del que parla seva carta. Per això mateix li diem que aquesta no és la qüestió ni té res a veure amb les respostes que li demanem, com han demanat els intel·lectuals :

1") Si o no han estat apallissats i torturats els miners?

2") Si o no han estat insultades i pelades les dones dels treballadors?

3") Si o no els funcionaris a les ordres del ministre són responsables d'aquests fets?

4") Si o no el règim franquista és pràcticament l'únic responsable?

El problema és aquest. I a primers de novembre, 188 intel·lectuals, que no es deixen intimidar per les «amalgames» del ministre, han tornat a escriure-li oficialment i públicament. Aquesta vegada encara hi ha més catalans. Hi ha, a més, quatre capellans catalans i un monjo caputxí. Fraga Iribarne no podrà dir que són comunistes. Tampoc no ho som nosaltres. Però encara menys som feixistes, o d'aquests infra-homes que troben normal d'apallissar els treballadors detinguts i les seves mullers.

Per això reclamem: Contra la repressió ! Una Comissió d'Enquesta per conèixer la veritat !

I sobretot: Llibertat pels presos! Retorn de llibertats democràtiques !

ELS LLIBRES

encara més important. En efecte, és sabut que Caballero, en certs moments de la seva vida política no semblà simpatitzar massa amb les posicions autonomistes i federalistes: en tot cas no es coneixien textos en favor d'aquestes posicions. Es l'experiència del governant el que li provà l'absoluta necessitat d'una profunda transformació de les estructures polítiques? En tot cas, les seves afirmacions són definitives en aquest opuscle que és un xic el seu testament. I com diuen els editors: «Les reivindicacions federalistes — la primera és el retorn de llibertats — no són per «figurar als programes, sino com una exigència primera de la reconstrucció peninsular». «Sense una transformació radical de les estructures polítiques i administratives de l'Estat no serà possible incorporar a la majoria dels espanyols a l'obra inmensa de la reconstrucció.»

Caballero està segur d'aquesta realitat — que ell expressa amb un vocabulari a voltes distint del nostre —. A partir d'aquest fet senyala igualment els camins de la lluita social per vencer el franquisme. I indica, per demà, les mesures de caire socialista que han de permetre de debí crear una autèntica democràcia social i política.

«Una carta, que els treballadors han de llegir.»

A Mèxic

Homenatge

a Serra i Moret

L'Institut Català de Cultura de Mèxic va organitzar, el mes d'Octubre, una vetllada necrològica en honor del nostre mallaguanyat company Manuel Serra i Moret.

Parlà en primer terme el nostre company Joan Gilabert que explicà moltes de les activitats patriòtiques, polítiques i culturals de Serra. Va exposar l'ample concepte que aquell tenia del Socialisme i cercà les arrels del mateix en la formació humanista i liberal de la seva joventut. Estudiós de totes les doctrines revolucionàries no va acceptar cap dogma de les mateixes i el seu concepte del socialisme fou sempre humà, liberal i basat en una democràcia i amb la plena vigència de la Llibertat.

Seguidament va fer us de la paraula

l'ex conseller de la Generalitat, senyor Antoni M. Sbert, el que recordà activitats parlamentàries i culturals de Serra que sempre, en les èpoques de més treball, no volia defugir. Acabà desitjant que els ideals de Serra i Moret siguin la base per la formació d'una socialdemocràcia forta pel bé del futur de Catalunya.

Va cloure l'acte el president de l'Institut, ex Rector de l'Universitat de Barcelona, Dr. Pere Bosc Gimpera. Es referí a la gran amistat tinguda amb Serra i a la bondat i qualitat humana del mateix. Acabà dient que sempre fou un home que lluità desinteressadament per la causa nacional de Catalunya i per un vertader concepte de la justícia social.

Les vagues d'Astúries han estat seguides amb atenció pels treballadors de Catalunya. La manca de coordinació, les dificultats de l'acció clandestina no han permès que el magnífic gest de protesta dels miners asturians fos secundat com devia ésser-ho. Però el combat heroic d'Astúries no ha estat inútil: ha donat més profunditat a la consciència dels treballadors, ha fet comprendre a tots que era essencial coordinar la lluita obrera, per fixar uns objectius precisos, dirigir bé l'acció.

Els treballadors de Catalunya no restem inactius. Durant tot aquest període una sèrie d'accions han tingut lloc a diverses fàbriques i tallers, reclamant millores de salaris, per protestar contra unes «convencions col·lectives» que han estat fetes, com diuen els companys metal·lúrgics, per servir les empreses. Heus aci un resum d'aquestes lluites:

A BARCELONA:

Atur i treball lent a la SEAT; manifestacions interiors per aconseguir millores precises. Recull actual de signatures protestant contra la convenció col·lectiva i reclamant millores de salaris laborals.

—Atur i acció a la MACOSA per l'augment de salaris.

—Atur i acció a la SIEMENS contra el conveni col·lectiu.

—Accions diverses a Tallers VASCO-CATALANS, a HISPANO OLIVETTI, OSRAM, FOTOFILM, PIRELLI, IBERIA, TURBOJIT, PAPELERA DEL PRAT, etc.

—Atur a CONSTRUCCIONES ESPANOLAS DE Cornellà, i a la Fàbrica de Vidre de Sant Roi.

—Accions diverses a les mines de Sùria, de Cardona i de Balsareny, per obtenir millores de salaris.

—Atur, i augment de la combativitat obrera, en diverses empreses del tèxtil: a l'empresa Humet de Tarrassa per exemple.

A LLEIDA:

—Atur per aconseguir l'augment dels salaris a MATERIAL AUXILIAR DE FERROCARRILES.

A TARRAGONA:

Atur a la fàbrica PENARROYA per obtenir augment de salaris, i millores en el treball.

A GIRONA:

—Atur a l'empresa HORMIGONES PRETENSADOS, per obtenir augment de salaris, i millores en el treball. L'acció obrera ha estat menada fermament, amb unitat, sense deixar-se endur per cap provocació i defugint la violència: reclamant dignament i amb claretat el que els pertoca: L'augment de salaris. I és així com el règim, malgrat el «sindicat» que està a les seves ordres, ha de cedir. El combat dels treballadors serà sempre victoriós!

CONTRA EL «CONVENI-COL·LECTIU» IMPOSAT

L'Aliança Sindical Obrera de Catalunya al costat dels obrers metal·lúrgics!...

La Federació d'Obrers de l'Indústria Metal·lúrgica (Unió G. de T.) amb la C. N. T. i la S.O.C.C. ha fet conèixer una important crítica del «conveni col·lectiu» que el sindicat del règim ha convingut amb els seus amos, els patrons.

«Estem davant una nova consagració del principi de l'obediència i de la sotmissió. Una vegada més l'obrer ha de sofrir perjudicis econòmics... Les empreses han volgut imposar el seu criteri. Però els treballadors protesten i reclamen pacíficament però amb fermesa els seus drets.

«PER DIGNITAT NO PODEM ACCEPTAR AQUEST CONVENI. Per què ES IMPOSAT PELS PATRONS. NO HA ESTAT PACTAT PER UNA REPRESENTACIÓ OBRERA. EN TOTS ELS SEUS PUNTS CONTRADIU ELS NOSTRES DRETS», així diu el Document Metal·lúrgic.

I acaba:
«PRENEU UNA POSICIÓ FERMA. NO ACCEPTEU AQUEST CONVENI QUE VA CONTRA ELS NOSTRES INTERESSOS.

A CADA FABRICA, PRESENTEU LES NOSTRES REIVINDICACIONS A TRAVÉS D'UNA COMISSIÓ OBRERA!

TOTS UNITS EN L'ACCIO COMUNAL!».

L'ALIANÇA SINDICAL OBRERA DE CATALUNYA recollza plenament el combat dels treballadors metal·lúrgics. I l'acció es desenvolupa actualment a totes les fàbriques de Catalunya.

Acció de protesta al País Basc

El dia 7 d'octubre la classe treballadora d'Euzkadi ha donat una prova de la seva maduresa organitzant un important atur a la gran majoria de fàbriques metal·lúrgiques: Constructora Naval, Babcock y Wilcox, Euskalduna, Unquinesa, etc. L'atur, perfectament organitzat per un comitè de coordinació on col·laboraven distints tendències democràtiques durà deu minuts. Fou suficient per provar la perfecta organització i per enfurismar la policia franquista la qual ha procedit a moltes detencions. Entre la llista de detinguts, que ens comuniquen els amics de E.T.A., figuren treballadors metal·lúrgics, dibuixants, empleats.

L'unanimitat dels treballadors és la millor garantia del seu triomf. Els bascs reclamen: retorn de 52 treballadors deportats quan les últimes vagues; refus de cotitzar als sindicats obligatoris de l'Estat; abstenció de la policia en els conflictes socials.

AUGMENT DE SALARIS!
CONTRA LA REPRESSIO!
LLIBERTAT SINDICAL!

EL CONGRES del Partit Socialista à Italia

EL M. S. DE C.
INVITAT D'HONOR

En una propera edició comentarem llargament aquest important Congrés del P.S.I., el qual es troba actualment en una situació clau per l'esdevenidor d'Itàlia, i segurament de tota Europa. L'interès amb que tota la premsa internacional ha seguit les deliberacions del Congrés prova la seva importància. En uns moments en què la tendència arreu d'Europa és de triomf de les esquerres democràtiques, com ho proven les darreres eleccions a Grècia; la decisió del partit germà fou seguida amb atenció per tot el món: el Labour Party hi envià els seus representants oficials, igual que la S.F.I.O. i el P.S.U. francès; el MAPAM i el MAPAI d'Israel, els Iugoslavs, el Neo-Destour, el Front Patriòtic Portugués.

El Moviment Socialista de Catalunya fou convidat oficialment a assistir al Congrés. El C. E. delegà al company Josep Buirra el qual, ultra els divers i importants contactes amb les delegacions, tingué ocasió de parlar llargament amb el company Nenni i intervingué en nom de tots nosaltres al Congrés.

Buirra precisà les condicions de la lluita a casa nostra, senyalà les condicions internacionals — que feien més vergonyós l'actual pacte amb els americans — i afirmà la voluntat dels socialistes catalans de continuar més que mai la lluita per la llibertat i pel socialisme. «Exigiu l'apartament de Franco de qualsevol empresa europea; refuseu l'ajuda i els contactes amb el règim franquista; això és tot el que us demanem. La resta, és cosa nostra i som nosaltres els que liquidarem el darrer vestigi del feixisme.»

El representant del M.S.C. fou rebut amb una gran ovació, homenatge del Congrés del P.S.I. als socialistes de l'Interior que amb tanta decisió segueixen el combat. I en la resolució internacional del P.S.I. es retroba textualment l'afirmació de la completa solidaritat amb els pobles ibèrics, i la necessitat d'actuar «a tots els llocs i de totes les maneres possibles» per acabar amb les vergonyes del franquisme, del racisme i del colonialisme.